

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XLI.

1921.

ŠTEVILKA I.

JANKO SAMEC:

OB ADRIJI.

I.

V jutranji zarji sveti se obzorje
in noč boječe umira za gorami;
pih drhtijo solnčni žarki nad vodami,
ki ostri veter kakor plug jih orje. (.)

Drhtijo morske kaplje kot kristali,
blesteči se na skalovitem bregu...
Jaz mislim, da stojim na belem snegu,
pa sem samo na trdi, večni skali.

O pihaj, pihaj, sapica jutranja,
po licu božaj me, ki trudno sanja
še v snih neplodnih daljne polnoči!

Naj moje zdaj srce po vsem trpljenju
zahrepeni po novem mi življenju,
ki vanj jaz hočem z novimi močmi...

II.

Saj vse življenje večno se preraja...
In, kar še danes v zemlji morda gnije,
ko zopet njenih se moči napije,
vzkali, vzbrsti in k solncu vnovič vstaja.

Tako drevo zacvete sredi maja,
in iz semen pšenica zopet vzklije;
in duša tudi, ko se v nas spočije,
v življenje gre in ga začne od kraja.

greg

Saj smrti ni ... vse je le kratko spanje,
ki človek se samo zaziblje vanje,
da bi pozabil trpkih dni spomin ...

A, ko zbudi se sred jutranje zarje,
ne sluti sanj, da moral skoz viharje
bo zopet s srcem polnim bolečin!

III.

O pihaj ... pihaj, sapica jutranja
in božaj me po licu smehljajčem;
saj zdaj ne tožim več in več ne jočem ...
Naj drugi čas s solzami si preganja!

pred

Glej: skrita kal mi iz srca poganja
v jutranjem solncu, v daljah se smejočem!
In jaz od zdavnaj že življenja hočem;
dovolj tipanja je bilo, iskanja!

bibi.

Nad mano solnce ... Jaz pa nad vodami
sem sklonil se, da s polnimi rokami
iž njih zajamem zdaj si novih sil ...

In, kadar sredi mojega življenja
obiščejo spet ure me trpljenja,
bom vrnil se in spet se jih napil ...

Spisano v novi
letu s to prvo pesnijo,
ki ni megljena
Peto, 11/2 '921